

๕๑

อ ำ นั ส ง ส์
อ นุ โ ม ท น า บุ ญ

ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ มหาอุบาสิกาวิสาขา สหาย
ของดิฉันอยู่ในกรุงสาวัตถี ได้สร้างมหาวิหารถวายเป็นสงฆ์ ดิฉัน
เห็นมหาวิหารและการบริจาคทรัพย์อุทิศสงฆ์ ได้บังเกิดความ
เลื่อมใสในบุญนั้น จึงอนุโมทนากับบุญด้วยใจที่เปี่ยมด้วยศรัทธา
และมหาปีติ ดิฉันได้วิมานที่อัสสจรรย์น่าทึ่งสนา ก็เพราะการ
อนุโมทนากับบุญอันบริสุทธิ์ในครั้งนั้น

อานิสงส์สอนโมทนาบุญ

๕๒๓

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ ต่างปรารถนาความสุขและความปลอดภัยในชีวิต เพราะธรรมชาติของสัตว์โลกนั้น มีความกลัวเป็นพื้นฐาน จึงต้องแสวงหาที่พึ่ง เพื่อเพิ่มเติมความมั่นใจและความปลอดภัยในชีวิต แต่น้อยคนนักจะรู้ว่า ที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดคืออะไร อยู่ตรงไหน จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด พวกเรานับว่าเป็นผู้มีบุญลาภอันประเสริฐ ที่รู้ว่า พระรัตนตรัยเป็นสิ่งประเสริฐ เป็นเยี่ยมกว่ารัตนใดๆ ในภพสาม เป็นเครื่องส่องนำทางให้เราได้เข้าถึงสุคติสวรรค์ และนิพพาน ช่วงเวลานี้จึงมีคุณค่ายิ่ง ที่เราจะมาไตร่ตรองนึกถึงพระรัตนตรัย ด้วยการเจริญสมาธิภาวนา เพื่อให้เข้าถึงแก่นแท้ของชีวิต

มีวาระพระบาลีที่ใน วิหารวิมาน ความว่า

“บุคคล ๘ จำพวก ๔ คู่ ที่ท่านผู้รู้สรรเสริญแล้ว เป็นพระทักษิณอยบุคคล เป็นสาวกของพระสุคต ทานที่ถวายในบุคคลเหล่านี้ มีผลมาก พระสงฆ์นี้เป็นบุญเขตที่กว้างใหญ่ คำนวณนับมิได้ เหมือนสาครมหาสมุทรนับจำนวนน้ำมิได้ ก็พระสงฆ์เหล่านี้เป็นผู้ประเสริฐสุดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ผู้มีความเพียร เป็นผู้สร้างแสงสว่าง กล่าวสอนธรรมชนเหล่าใดถวายทานอุทิศพระสงฆ์ ทานของชนเหล่านั้นเป็นอันได้ถวายดีแล้ว”

อานิสงส์อนุโมทนาบุญ

๕๒๔

การทำบุญถวายสงฆ์มีอานิสงส์ใหญ่ จะนับจะประมาณมิได้ เหมือนชาวนาหว่านพืชลงในเนื้อนาดี ฉันทิ ผู้ปรารถนา สวรรค์นิพพาน ก็ต้องรู้จักเลือกเนื้อนาบุญที่ให้ผลเกินควรเกินคาด ฉันทิ นั้น ถ้าหว่านพืชคือศรัทธา แล้วถวายทานในเนื้อนาบุญอันเลิศ ผลบุญอันเลิศย่อมบังเกิดขึ้น ทรัพย์สมบัติที่หามาได้ด้วยความยากลำบากนั้นก็คุ้มค่า เพราะบุญจะช่วยเชื่อมสายสมบัติ ให้ได้ เป็นเจ้าของสมบัติใหญ่ไปทุกภพทุกชาติ

ที่น่าอัศจรรย์คือ เพียงแค่ทำจิตให้เลื่อมใสในบุญกุศลที่คนอื่นได้สร้าง แล้วกล่าวคำอนุโมทนาบุญด้วย ยังเป็นเหตุให้ได้ สักตัสโลกสวรรค์อย่างคาดไม่ถึงเลยทีเดียว บุญจากการอนุโมทนา ที่เรียกว่า **ปัตตานุโมทนามัย** เป็นบุญพิเศษที่บางท่านมองข้ามไป พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงไว้ว่า การอนุโมทนาบุญนี้แหละเป็น ทางมาแห่งบุญ เพราะเป็นหนึ่งในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ จึงเป็นสิ่งที่เราควรให้ความสำคัญ และให้อนุโมทนาบุญเมื่อเห็น คนอื่นทำความดีกัน

*ดังเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล มหาอุบาสิกาวิสาขา ได้สร้างวิหารถวายสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ท่านได้สละ เครื่องประดับซึ่งมีราคาถึง ๙ โกฏิ สร้างปราสาทหลังใหญ่ ให้

อานิสงส์อนุโมทนาบุญ

๕๒๕

เป็นที่ประทับของพระผู้มีพระภาคเจ้า และเป็นที่อยู่ของภิกษุสงฆ์ ถึง ๑,๐๐๐ ห้อง คือชั้นล่าง ๕๐๐ ห้อง ชั้นบน ๕๐๐ ห้อง เสมือนเทพวิมาน มีภาคพื้นดุจคลังแก้วมณี และการก่อสร้างใน ครั้งนี้มีพระมหาโมคคัลลานเถระเป็นผู้ควบคุมการก่อสร้างทั้งหมด

การก่อสร้างวิหารใช้เวลา ๙ เดือนจึงสำเร็จ จากนั้น มีการฉลองวิหารโดยใช้เงินถึง ๙ โกฏิ มหาอุบาสกาวิสชา พร้อมด้วยเพื่อนหญิงประมาณ ๕๐๐ คน ขึ้นไปชมปราสาท ได้เห็น ลีริสมบัติของปราสาทนั้น เกิดความปลื้มปิติในมหาทานบารมี ของตน จึงพูดกับเพื่อนหญิงว่า “พวกเธอจงอนุโมทนาบุญที่ฉัน ได้ชวนขวายเป็นเถิด ฉันขอให้ส่วนบุญแก่พวกเธอ” เพื่อนหญิง ทั้งหมดมีใจเลื่อมใสต่างอนุโมทนาว่า “สาธุ สาธุ ดีแล้ว”

ในบรรดาเพื่อนหญิงทั้งหมดของเธอ มีคนหนึ่งใส่ใจใน การอนุโมทนาบุญเป็นพิเศษ เธอรู้สึกเลื่อมใสราวกับตนเองได้ ทำด้วยมือฉะนั้น ครั้นละโลกเธอได้ไปบังเกิดในภพดาวดึงส์ และด้วยบุญญาภพของเธอ วิมานหลังใหญ่กว้างยาวและสูง ๑๖ โยชน์ได้บังเกิดขึ้น วิมานนั้นประดับประดาด้วยห้องโถงฐาน กำแพงอุทยาน และสระโบกขรณี ปรากฏล่องลอยอยู่ในอากาศ แผ่รัศมีไปได้ ๑๐๐ โยชน์ ครั้นเธอก้าวเดินก็เดินไปพร้อมกับวิมาน

วันหนึ่ง พระอนรุทธะเที่ยวจาริกไปในเทวโลก เห็นเพื่อน

อานิสงส์อนุโมทนาบุญ

๕๒๖

ของมหาอุบาลิกาวิสาขา ก็จำได้ จึงเข้าไปถามว่า

“ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณงาม เพล่งรัศมีสว่างไสว ไปทุกทิศเหมือนดาวประกายพริ้ว เมื่อท่านพ้อนรำอยู่ เสียงอัน เป็นทิพย์น่ารื่นรมย์ใจ ก็เปล่งออกจากอวัยวะน้อยใหญ่ทุกส่วน พร้อมกับกลิ่นกายที่หอมฟุ้ง เมื่อท่านเคลื่อนไหวกาย เครื่อง ประดับที่ซ้องผมก็เปล่งเสียงกังวานฟังไพเราะ มาลัยประดับ ศีรษะเมื่อต้องลม ก็ส่งเสียงดังกังวานไพเราะยิ่งนัก พวงมาลัย บนศีรษะของท่านก็มีกลิ่นหอม ดูก่อนเทพธิดา ผลบุญที่เกิดขึ้น ทั้งหมดนี้เป็นเพราะท่านได้ทำกรรมอะไรมา”

เทพธิดาผู้มีบุญตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ มหา- อุบาลิกาวิสาขา สหายของดิฉันอยู่ในกรุงสาวัตถี ได้สร้างมหา- วิหารถวายสงฆ์ดิฉันเห็นมหาวิหารและการบริจาคทรัพย์อุทิศสงฆ์ ได้บังเกิดความเลื่อมใสในบุญนั้น จึงอนุโมทนาบุญด้วยใจที่เปี่ยม ด้วยศรัทธาและมหาปิติ ดิฉันได้วิมานที่อัศจรรย์น่าทศนา ก็เพราะการอนุโมทนาบุญอันบริสุทธิ์ในครั้งนั้น วิมานลอยไปใน เวหาเปล่งรัศมีสว่างไสว ห้องรโหฐานที่อยู่อาศัย ล้วนแล้วแต่บุญ ประจุแต่งประหนึ่งเนรมิตไว้เป็นส่วนๆ เมื่อส่องแสงก็ส่องสว่างไป ๑๐๐ โยชน์โดยรอบทิศ

นอกจากนี้ วิมานของดิฉันยังมีสระโบกขรณี มีหมู่มัจฉา

อานิสงส์อโนมโทนาบุญ

๕๒๓

แหวกว่ายนำดูชม มีน้ำใสสะอาด ปลูกได้ด้วยทรายทอง ดารดาษ
ไปด้วยปทุมบัวหลวงหลากชนิด ยามลมรำเพย ก็โยยกลิ่นระรื่น
จรงใจ มีรุกขชาตินานาชนิดคือ หว้า ขนุน ตาล มะพร้าว และ
ต้นไม้ผลไม้ นานาพันธุ์เกิดขึ้นเองภายในนิเวศน์ โดยไม่ต้องปลูก
วิมานนี้ก็ก่อกองไปด้วยเสียงดนตรี เหล่าอัปสรเทพนารีต่าง
ส่งเสียงรื่นเรียงยลัน วิมานมีรัศมีสว่างไสวไปทุกทิศและนำชมเช่นนี้
ล้วนบังเกิดขึ้นเพราะกุศลกรรมที่เกิดจากการอนุโมทนาบุญเพียง
อย่างเดียวเท่านั้น”

พระอนุรุธเถระคิดว่า เพียงแค่อนุโมทนาบุญในมหาทาน
ที่ผู้อื่นทำ ยังได้เสวยทิพยสมบัติมากมายถึงเพียงนี้ แล้วมหา-
อุบาลิกาวีสาขาคือผู้เป็นต้นบุญในการถวายมหาวิหาร หากละโลก
ไปแล้ว เธอจะไปบังเกิดที่ไหน ดังนั้นพระอนุรุธเถระจึงได้ถาม
เทพธิดา

เทพธิดาตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ มหาอุบาลิกา
วีสานนั้นเป็นสหายของดิฉัน ได้สร้างมหาวิหารถวายสงฆ์
เธอได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นนิมมานรดี เป็นปชาบดีของท้าวสุนิ-
มิตเทวราช วิกากแห่งกรรมของมหาอุบาลิกาวีสาขาที่ใครๆ
คาดไม่ถึง เพราะเธอได้สั่งสมบุญกุศลไว้มากมายกว่าดิฉันยิ่งนัก

ขอพระคุณเจ้าโปรดชักชวนคนอื่นๆ ว่า พวกท่านจงถวาย

อานิสงส์อนุโมทนาบุญ

๕๒๘

ทานแต่สงฆ์เกิด และจงมีใจเลื่อมใสฟังธรรม การได้อัตภาพเป็น
มนุษย์เป็นการได้โดยยาก บุคคลเหล่าใด ๘ จำพวก ๔ คู่ ที่ท่าน
ผู้รู้สรรเสริญแล้ว บุคคลเหล่านั้นเป็นศิลาขีไฉนยบุคคลเป็นสาวก
ของพระพุทธเจ้า ทานที่ถวายในบุคคลเหล่านี้ย่อมมีผลมาก
เพราะพระสงฆ์เป็นบุญเขตที่กว้างใหญ่ ไม่อาจคำนวณนับได้
เหมือนสาครมหาสมุทรนับจำนวนน้ำมิได้ พระสงฆ์เป็นผู้
ประเสริฐสุด เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า เป็นผู้สร้างแสงสว่าง
กล่าวสอนธรรม ชนเหล่าใดถวายทานอุทิศพระสงฆ์ ทานของ
ชนเหล่านั้นเป็นอันถวายดีแล้ว บุญชาติแล้ว ทักขิณานั้นถึงสงฆ์แล้ว
ย่อมมีผลมาก ชนเหล่าใดยังท่องเที่ยวอยู่ในภพ พึงกำจัดมลทิน
คือความตระหนี่ พร้อมทั้งบาปอกุศล ชนเหล่านั้นย่อมเข้าถึง
แดนสวรรค์”

เราจะเห็นว่า เพียงแค่อนุโมทนาบุญในมหาทานบารมี
ที่คนอื่นทำ ยังได้รับอานิสงส์ใหญ่เกินควรเกินคาดถึงเพียงนี้
การเปล่งถ้อยคำที่ออกมาจากใจว่า “ขออนุโมทนาบุญ” จึงมิใช่
คำที่พอดิพอร้าย หากใจเรามีมหาปีติเลื่อมใสในบุญกุศลที่บุคคล
อื่นทำจริงๆ เหมือนอย่างเทพธิดาที่หลงพ้อได้นำมาเล่าให้ฟัง
ผลบุญจะบังเกิดขึ้นกับตัวเรามากทีเดียว อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่ง
ดังนั้น ให้หมั่นมีมุทิตาจิตกับคนอื่น เมื่อเห็นบุคคลใดทำความดี
แม้เพียงเล็กน้อย ก็ให้รับยกมือกล่าวอนุโมทนาสาธุการกับ

อานิสงส์อนุโมทนาบุญ

๕๒๕

บุคคลนั้นทันที

และถ้าจะให้ดี ตัวเรานั้นแหละควรชวนช่วยในการทำบุญกุศลให้เต็มที่ อย่ามัวคิดดูก่อน แต่จงเร่งรีบทำบุญก่อนใคร ไม่คอยแต่รออนุโมทนาบุญกับใคร แต่ให้คนอื่นมาอนุโมทนาบุญที่ได้ทำไปกับเรา เราจะได้เป็นต้นบุญต้นแบบให้กับชาวโลก และเป็นที่พักของสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย

